

Kim Adonicio

ZA ŽELJU

Dajte mi najjači sir, onaj koji najviše smrdi;
a želim i dobro vino, koje mešanjem u čaši
odaje modar miris kupina,
ili višanja, bogat mlaz na dnu
grla, gde se zadrži pre gutanja.
Dajte mi ljubavnika koji razvali vrata
svoje kuće i pritisne me uza zid
u zatamnjenom hodniku, i drži me tamo sve dok ne budem mokra do gole kože
i uzdrhtala, čiji poljupci stižu poput broskog tereta
i započinju svoje sočno lutanje
kroz gradove i naselja mog tela.
Dovraga sa svecima, sa mučenicima
mog detinjstva, kojima je svrha bila da me pouče
moći upornosti i vere,
dovraga sa onim svetom i njegovim bledunjavim anđelima
koji padaju u nesvest i uzdišu kao viktorske devojkice.
Želim ovaj svet. Želim da ušetam
u okean i osetim kako pokušava da me razvuče okolo
kao da nisam ništa drugo do polomljeno parče izgrebanog stakla,
i želim da mu se oduprem. Želim da idem
posrćući i krčeći svoj put
kroz barove i stražnje sobe,
kroz blistave hotele i korovom obrasle
parcele napuštenih suncokreta i parkove
gde su psi pušteni s povoca
uprkos znacima upozorenja, gde se njuškaju
međusobno i valjaju zajedno u travi, želim
da legnem negde i patim zbog ljubavi dok me
skoro ne ubije, i onda želim da ponovo ustanem
i obučem tu crnu haljinicu i čekam
tebe, da tebe, da dođeš ovde,
spustiš se na kolena i kažeš mi
koliko jebeno dobro izgledam.

RECI MI

Sada ću prestati da razmišljam o svojim gubicima
i slušati o tvojim. Muka mi je da ih vučem

sa sobom gde god išla, kao decu budnu do kasno
koju treba ušuškati u njihove krevete

ispod jedinog ćebeta koje ih greje.
Poslaću ih kući i ostati

čitave noći na ovoj žurci na kojoj tutnji glasna muzika
i plesači se nezgrapno kreću pod svetlima

i pijani prosipaju viski po rukavima.
Pridružiću im se. Piću sve dok se

ne obeznanim toliko da zaboravim da imam decu, i plesaću
dok me ne zaboli, dok ne napravim spektakl od sebe.

Stoga, reci mi. Reci mi kako te boli
iako ti ne mogu pomoći. Reci mi

njihova godišta, kako ti ne daju da spavaš noću,
kako nekad poželiš da su mrtvi,

ali zatekneš sebe kako nežno zuriš
u njih dok spavaju. Potom, molim te, pleši sa mnom,

grli me dok se zavaravamo
da nisu tamo negde, pritiskajući svoja vlažna

ispijena lica uz prozore. Reci mi
da ako se poljubimo jedno novo neće početi da klizi

iz svakog od nas, reci mi da ne možeš već da osetiš
malu rupu kako ti gori u zadnjici

ili da čuješ druge kako se pomiču da bi napravili mesta,
cičeći i tapšući od radosti.

STRAŠNI FILMOVI

Danas su oblici oblaka zastrašujući,
i ja i dalje očekujem nekog ogromnog
Kiklopa iz crno-belog drugorazrednog filma
da se pojavi na ivici horizonta,

da džinovskim korakom dođe preko okeana
i odvuče me iz moje kuhinje
do duboke pećine koja je zatreperila
u mom mladom mozgu jedne subote

u bioskopu „Baronet“ gde sam bespomoćno sedela
između svoje starije braće, naložena
na slatkiše i horor – ta pećina,
ostaci ljudskih kostiju

oglodani i bačeni ka ulazu,
mogu im osetiti smrad jasno
kao mast slanine za doručak. Ovako
izgleda izgubiti –

mislim, ne zdrav razum, već šta god da je
ono što ti pomaže da ustaneš ujutro
i zaista izađeš iz kuće
onih dana kada izgleda kao da smrt
u svojoj braon uniformi
krstari kombijem
s paketima kroz tvoje susedstvo.
Razmišljam o prijateljičinom glasu

na telefonskoj sekretarici:
„Zdravo, nisam ovde!“ –
na jutro njene sahrane,
pozivi ispunjavaju traku

i pisma još uvek pristižu,
i osećam se jednako uplašeno
kao posle svih onih filmova o vampirima
kada bih došla kući i ležala budna

cele noći, ukočena u krevetu,
nesposobna da ustanem
čak i da mokrim jer su neumrli
čekali ispod njega,

ako bih samo i promolila golo
stopalo u taj nezaštićeni prostor
zgrabili bi me za članak i povukli me
dole. I roditelji su govorili da tamo

nema ničeg, kada budeš starija
bićeš mudrija, i sada su
oni mrtvi, a ja sam starija,
i mudrija.

*(S engleskog prevela **Dajana Milovanov**)*